

нало. Природата и тогава пакъ така блестѣше съ своята красота, снѣгътъ свѣткаше съ хиляди лъчи, но на душата му тогава бѣше леко и радостно. У дома му имаше прекрасна елха, а личицето на малката Лида сияеше отъ щастие. Спомни си той сѣщо така за радоститѣ, които имаше Лидичка, когато живѣха въ селото презъ последнитѣ три години. А сега нейниятъ баща не бѣ направилъ нищо, за да се отличи съ нѣщо празника Рождество отъ еднообразнитѣ дни, които детето прекарваше тукъ. Защо той не ѝ купи подарѣци още, когато снѣгътъ не бѣше натрупалъ прѣспи по пѣтя за селото? Съ бързи стѣпки Деви трѣгна за обора.

Преди три години, следъ редица несполуки въ село, които докараха Деви до голѣма бедностъ, той бѣше принуденъ да се раздѣли отъ жена си и тригодишното си дете и да дойде въ тази самотна мѣстностъ, далечъ отъ селото. Въ гѣстата гора той още владѣеше малко мѣсто, съ голѣми хубави дървета и плодна земя, и той реши да уреди тукъ ново прибѣжище за своето семейство. Дълго време Деви не можеше да доведе своята слаба, болнава жена въ новото жилище и чакъ, когато направи всичко, което бѣше възможно за нейното удобство, реши да пренесе семейството си въ новата кѣща. Това стана презъ последната пролѣтъ. Прѣсниятъ горски въздухъ извърши своята работа. Бледното лице на жена му скоро се покри съ червенина, а момиченцето се чувствуваше много щастливо.

Когато Деви се върна въ стаята, масата бѣ вече наредена, а жена му приготвяше закуската. При масата седѣше Лида въ нощната си дрешка: златиститѣ ѝ коси бѣха привързани назадъ съ синя панделка, а въ рѣцетѣ си държеше листъ бѣла хартия. За двадесети пѣтъ вече тя се трудѣше да съчини писмо до дѣдо Коледа, като записваше всичко, което ѝ се искаше да